

[Gunner Baunsgaard.]

ges på nogle af de vanskeligheder, som det er helt nødvendigt at få gennemarbejdet vedrørende tjenestemandsbegrebet, ikke mindst omkring pensionsforholdene; i denne forbindelse er det jo politisk virksomhed, det drejer sig om.

Fremskridtspartiets forslag var sidst til behandling her i folketinget som nævnt den 18. april 1975, og jeg vil gerne henvise til daværende ordfører hr. Hilmar Baunsgaards indlæg, som findes i folketingets forhandlinger 1974-75, 2. samling sp. 3739-3741.

Ninn-Hansen (KF):

Dette forslag rejser to spørgsmål. Det ene er, om det vil være rimeligt og retfærdigt at gennemføre forslaget. Det andet er, om den ordning, vi har i øjeblikket for tjenestemændene i folketinget, er rigtig og rimelig, og jeg må besvare begge spørgsmål med et nej.

Det vil være et brud på ligestillingen i forhold til andre, når man, som det fremgår af forslaget, vil gennemføre en ordning, der går ud på, at de pågældende slet ikke skal have mulighed for indtægter, når de er folketingsmedlemmer, og heller ikke kan gå videre med hensyn til deres anciennitet.

Yderligere forskrækket bliver man jo, når man i bemærkningerne finder en meget — sådan må jeg forstå det — velvillig opslutning om en ordning gående ud på, at offentligt ansatte overhovedet ikke kan indvælges i folkevalgte forsamlinger. Det er en ret, der har været her i landet fra grundlovens givelse, at alle skulle være lige med hensyn til at kunne beklæde folketingsmandater og andre folkevalgte mandater, og det er noget afgørende for vort demokrati, som vi vil fastholde.

Jeg har set, at det, man er blevet så imponeret af, er forholdene på Bermuda. Jeg ved ikke, om det er den gamle historie om den, der rejser udenlands, for ellers vil jeg da i al stilfærdighed advare fremskridtspartiet mod at lægge det næste sommergruppemøde på Cuba. Jeg vil nødigt se alt for stærke virkninger af disse møder.

Dernæst med hensyn til den ordning, vi har i øjeblikket. Jeg synes ikke, den er heldig, af to grunde. Den ene er forholdene over for andre end tjenestemænd, hvor det ikke er særlig heldigt, at man på forhånd fast-

lægger en indtægt ved en virksomhed, som jo dog kun i begrænset omfang kan beklædes, hvis folketingsarbejdet skal passes, især med det omfang, folketingsarbejdet har nu.

Den anden grund er hensynet til folketingets arbejde. Meningen med den gave, vi får herinde, er jo, at når arbejdet foregår, skal vi være til stede i salen, i udvalgene og andre steder, og derfor er der noget forkert i, hvis man fastlægger ved en sådan lønordning, at det behøver man altså ikke, og sådan kan man udlæse det. Jeg synes, det ville være bedre at have den ordning, at tjenestemændene ingenting fik i den periode, hvor folketinget er i arbejde, og til gengæld fuld løn i den periode, hvor folketinget ikke er i arbejde. Derved ville man også sidestille tjenestemændene mere med andre, som så selvfølgelig har fuld ret til at virke i de perioder, hvor de har tid til det. Men hvis man lader sig indvælge i folketinget, må meningen være, også med det, der bliver ydet til folketingsmedlemmerne i form af vederlag, at hovedarbejdet skal lægges her.

Poul Dam (SF):

Dette forslag er jo genfremsat efter få måneders forløb, og selve dette forhold kunne jo give anledning til, at man spurgte, om det egentlig er rimeligt, at vi skal arbejde med forslag, som er blevet afvist den ene gang efter den anden. Vi kan naturligvis klare os med at henvise til, hvad der blev sagt forrige gang, men det tager alligevel folketingets tid fra andre og vigtigere opgaver. Hvis fremskridtspartiet har den lidt naive tro, at man kun holder en tanke levende ved at fremsætte forslagene hele tiden, skal jeg gerne meddele, at det er mit indtryk både af egen erfaring og erfaring fra studiet af den politiske historie, at en tanke, der er fremsat, arbejder, hvis det er en fornuftig tanke, nogenlunde af sig selv, tingene kommer i naturens orden, bare de er blevet rejst engang. Nu er dette her nærmest i unaturens uorden, så det kommer der nok ikke noget ud af.

Det interessante ved forslaget er, bortset fra at man som sædvanlig prøver at drage udbytte af en forment uvilje i befolkningen mod offentligt ansatte, at man vil fornægte princippet om, at arbejdet er sin løn værd. Man vil jo nemlig også forhindre de tjenestemænd og de grupper, som med en meget